HLAS MISIE

podzim

Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku

2013 - 3

Předplatné : **12**,- sFr Ročně 4x

Ročník: XLI

SVATÍ BRATŘI CYRIL a METODĚJ

Sestry a bratři, velehradští poutníci! Dostalo se mi zvláštní cti, když mi byla svěřena dnešní homilie. Byla by to veliká pocta, i kdyby šlo o běžnou každoroční slavnost. Dnes se však při ní v tak velkém počtu setkáváme poprvé v době příprav na cyrilometodějské výročí v roce 2013. Rád bych proto doširoka otevřel bránu vašich srdcí a myslí, protože to, čemu jdeme vstříc, je ohromné. Otevřít vaše srdce pro Velehrad je jistě snadné, milujete ho. Jenže na tomto místě se zcela výjimečným způsobem setkáváme s Pánem a Bohem a při tom nejsou naše srdce nikdy dost otevřená. Daleko více však chci otevřít vaši mysl, neboť význam Velehradu stále narůstá a dostává v posledních desetiletích netušených a také nedoceněných rozměrů.

Vyjděme při naší úvaze od toho, co se doopravdy stalo při příchodu svatých Soluňanů. Naši dávní předkové toužili po Bohu, chtěli mu porozumět. Cítili, spíše než věděli, že křesťanství je mohutné a nádherné, ale nemohli ho hlouběji pochopit. A Bůh na jejich žíznivou touhu odpověděl darem věrozvěstů a dnes můžeme říct darem Velehradu. Bylo by naprostým neštěstím, kdybychom si začali říkat něco takového jako: My máme Velehrad, a proto jsme velcí a ti praví. Bylo by to předně hloupé, ale také pyšné, nevděčné a veskrze ubohé. Velehrad musí žít a žije touhou po Bohu, po živém Bohu. My se, bratři a sestry, musíme ptát, zda skutečně žízníme po pravdě a spravedlnosti. Je krásné, když ve svém svědomí můžeme odpovědět ano. Ale kolik z nás to může udělat? Dejme pozor, abychom neskončili jako ti z dnešního Evangelia, kteří když zaslechli, že se přiblížilo Boží království, odpověděli: "Jděte jinam!" Království Boží, které přichází, totiž převrátí to podivné otrocké živoření, na které my jsme hrozně navyklí, i když na ně stále žehráme. Boží království přichází v moci a síle Boží a bourá lidské modly, zahání mlhu lží, temnoty hříchu a vnáší světlo pravdy, v kterém je všechno náhle odkryté a jako nahé. Já dovedu pochopit, že se tohoto zvratu kde kdo bojí, protože kdokoli si na sobě zakládá a myslí si: jsem bohatý, mocný a vlivný, jsem jednička... a je z ničeho nic naprostá nula.

Z toho podvědomého strachu, který dovedl z krále Heroda udělat vraha dětí, z nacistů a jiných diktatur vrahy milionů lidí, ukazuje se jasně, že náboženství v žádném případě není jen soukromá věc každého člověka. Náboženské přesvědčení formuje životní postoje, kterými ovlivňujeme své okolí a celou společnost. Křesťanství není jen něco přidaného k životu, co se týká našeho soukromí. Křesťanství je celostný životní styl. Velký dějinný zlom, který je spjat s příchodem svatách Cyrila a Metoděje, je právě v tom, že zde zahájili právě tento nový životní způsob. Vytvořili zde křesťanskou společnost. Ta se projevila svou svébytnou kulturou, které dali do vínku možnost písemného záznamu vlastní tradice. A tato společnost nad sebou vyzvedla i právní systém státu. Naše křesťanství, kulturnost a státnost je nedělitelným odkazem sv. Cyrila a Metoděje. Položíme-li si otázku, proč se nám dnes tak špatně dýchá v našem právním uspořádání, dojdeme rychle k tomu, že se chvěje demokratická podstata našeho státu. Trochu skrytější je příčina základní - totiž masivní odklon od křesťanských zásad a následná morální krize. Ale nestěžujme si, neskrývejme se. Kdo je tím vinen? Nekvalita a nedostatečná věrnost křesťanů.

O jak vážné věci jde, můžeme snadno vyčíst z historického příkladu Velké Moravy. Co udělalo z Rastislavovy země pevný stát a velmoc v rámci Evropy? ***Křesťanství***. Bez toho, co přinesli Cyril a Metoděj, by nevznikla. A proč zmizela z mapy Evropy tak bolestně a rychle? Protože se vzepřela tomu, co ji vytvořilo. Vyhnání žáků Cyrila a Metoděje byla sebezáhubná, bohužel vědomá, chyba. Pamatujme i na to, že osud Velké Moravy může být dnes zopakován celou Evropou. Ztratí-li Evropa svůj křesťanský základ, odřekne-li se svého konstitutivního náboženství a přikloní se k modlám postmoderního konzumismu, ztratí Boží oporu a ochranu, rozpadne se a bude snadnou kořistí kohokoliv. Je jedno, zda domácích diktátorů nebo východních fanatiků. Obrana křesťanství je věcí veřejnou, týká se společnosti jako celku a tím pádem je v pravém slova smyslu věcí politickou. Ne ve smyslu současné politiky osobních výhod a sobeckých zájmů, ale v tom krásném smyslu zájmu o dobro polis, obce, celku.

Není žádnou přehnaností, když Velehrad pochopíme jako symbol věrnosti Bohu, jako mocný hrad Božího království. A není proto žádnou náhodou, že toto velké jubileum v nás má probudit touhu stát se mužnými křesťany, obnovit své křestní sliby, kterými jsme se odřekli Božího protivníka a přijali suverenitu jediného vládce, kterým je Bůh, který ať je veleben a chválen na věky věků!

P.Petr Piťha, kázání na moravském Velehradě

MODLITBA = ROZHOVOR

Pan Farář šel navštívit starého nemocného muže. Jakmile vstoupil do pokoje, všiml si prázdné židle, podivným způsobem umístěné vedle lůžka nemocného. Zeptal se jej, k čemu ta židle slouží.

Muž už zesláblým hlasem, ale s lehkým úsměvem, odpověděl: „Představuji si, že na té židli sedí sám Ježíš. Než jste sem vešel, hovořili jsme spolu... V jednom období života mi přišlo velmi obtížné modlit se. Až mi jeden přítel vysvětlil, že modlitba je vlastně rozhovor s Ježíšem. Tak si i nyní představuji Ježíše sedícího na židli proti mně, mluvím na něj a naslouchám jeho odpovědím. A už žádné problémy s modlitbou nemám.

O několik dní později přišla dcera nemocného oznámit, že její otec zemřel. Řekla: „Když jsem se vrátila z města, našla jsem ho mrtvého s hlavou opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále u svého lůžka.“ *(Bruno Ferrera: Deset slov o víře)*

POSLEDNÍ SLOVO *(na téma církev v Česku)*

Jistě je důvod kritizovat každé lidské jednání a zařízení: školu, když špatně učí, dráhu, která špatně jezdí, lékaře, když špatně léčí… Byl by však za blázna ten, kdo by žádal, aby to, co kritizuje, přestalo existovat. Kupodivu takto někteří lidé kritizují *katolickou církev*: **ať není**! A nic jí nevracejte!

Církev může platně kritizovat ten, kdo zná její účel a ví něco o její činnosti. Je to zařízení současně i lidské, splňuje nějakou naši potřebu. Kdo takovou potřebu nemá… není on vlastně chudobnější? Někdo si to dovede nahradit z hloubky svého ducha: opravdu je možno nalézt vlastní kotvu ve vesmírném rozměru života. Ostatně křesťanská filosofie kdysi tak vznikla; mezi jinými. Denisa Červenková ve své studii o Tertuliánově Apologetice "Jak se křesťanství stalo náboženstvím" píše, že křesťanská filozofie se na rozdíl od jiných vyvinula v životní styl, závazný, s odpovědností před Bohem. Je to tedy víc než filozofie.

Křesťanství stvořilo naši civilizaci a kulturu. Na jeho základě vznikaly státy a právní řády. Někdy i surově. Myslím si, že jiná náboženství a politické řády na nich založené nedávají člověku takovou individualitu a ochranu. Kde jinde jsou si lidé tak rovni před Bohem i před zákonem? Křesťanský názor na život a vztah ke světu nikomu víru v Boha neporoučí a nikoho z ní nezkouší. Je to forma občanství. Křesťan usiluje o mír na zemi, spravedlnost a dobré vztahy mezi lidmi. Kdo máte možnost rozhlédnout se někdy po kraji, vidíte, co dovede křesťanská společnost udělat pro obec: její vzhled i kulturu. Křesťanství je formace společenská; nechceme-li užít slova politická. Působí osobní činností svých členů. Takto je správné dívat se i na majetkové restituce: jde o prostředky k činnosti na poli, které je tradiční a dobře známé. Odpor proti tomu prozrazuje nepochopení povahy a účelu církve vůbec. Ve způsobu práce je ovšem kritizovatelná.

Dostávám se někdy do debaty o vyučování náboženství ve škole. Lidé se někdy bojí, že může deformovat poznávání a myšlení dětí. Myslím, že přirozený kriticismus v tom věku se vzpírá všemu, co zní autoritativně. Zajímavé je, že jsou lidé, kteří chtějí poznávat islám, buddhismus; poznávat ideologii křesťanství je ale důležitější. Patří to ke vzdělání. Bez toho bychom nerozuměli obsahu a smyslu mnoha uměleckých děl, ale ani některým jevům v jazyce, v poezii, ve folkloru. Bůh se do vyučování nevejde a ani se o to neuchází. Buď člověk přijde k němu, nebo on k člověku jinak, pak má člověk takového Boha, jakého poznal a potřebuje; já rád pravím "k jakému se dohrabe".

Uvažuji tedy o *našem vztahu k církvi* nebo naší úloze v ní. Myslím, že bez toho není vzdělání a morálky. Ba právě vlivem křesťanství se tyto hodnoty dostávají už do výchovy v dobrých rodinách. Mluvím o přirozeném společenství křesťanů, nechávám bokem nějakou "vysokou politiku" Vatikánu a poměry v církevní hierarchii, protože o tom nic nevím. A kdybych věděl, jak se znám, asi bych mnohé kritizoval.

(Ludvík Vaculík, český spisovatel a nezávislý novinář, MF-dnes, leden 2013)

Pan ***Josef BERNADIČ*** se svou manželkou a dvěma slovenskými krajany krátce po přijetí svěcení na trvalého DIAKONA – *27.dubna 2013, Wetzikon.* Službu diakona vykonává ve farnosti Thalwil u Zürichu a zároveň zůstává částečně zapojen do duchovní služby ve Švýcarské armádě. Je narozen na Slovensku, odkud se svými rodiči a ještě bratrem Janem, (který je knězem Basilejské dieceze), odešli po sovětské okupaci Československa do švýcarského exilu.

V církevní službě jako pastorační asistent působí již dlouho. Teologické vzdělání, potřebné k diakonské službě, získal v Churu. Za moto své služby si vybral citát z listu apoštola Pavla: „Chceme být služebníky vaší radosti, ne pány nad vaší vírou!“ (2 Kor, 1,24) Našim krajanům se ve své nové službě představil při národní pouti v Einsiedeln 2.června 2013.

Pouť vedl nový šéf krajanských farností otec biskup ***Václav MALÝ***, světící biskup pražský, který vystřídal otce biskupa Petra Esterku:

Diakonské svěcení je první stupeň *kněžství.* Tuto službu mohou vykonávat i ženatí muži. Diakon je nejbližší spolupracovník faráře, při mši čte evangelium a káže, rozdává svaté přijímání, dále může křtít, oddávat, doprovázet zemřelé, připravovat snoubence k církevnímu sňatku, rodiče na křest dětí, vyučovat náboženství... vede bohoslužby slova (když chybí kněz) a podobně.

Při letošní pouti v Einsiedeln přistoupili k prvému svatému přijímání i tři chlapci z naší misie: Na fotu při obnově křestních slibů se svými rodiči a příbuznými (zleva): *Mazáček Jáchym, Černý Honzík a Adámek Samuel.*

RADOSTNÝ POHŘEB - ***úvaha dušičková***

Může být pohřeb radostný? Těžko se můžeme radovat, když zemře někdo, koho jsme měli rádi. Máme proč plakat, proč se rmoutit. Ale máme proč se radovat? V den pohřbu bychom měli jen truchlit?

Byl jsem na pohřbu kamarádky, kterou jsem dlouho neviděl. *Bylo to smutné, ale i radostné.* Hodně dlouho jsme se neviděli, desítky let. Ale přesto si ji velmi dobře vybavuji. Byla to skautská léta. Žili jsme přírodou, kamarády, lítali po lesích, připravovali se na tábory. A asi všichni četli Foglara. Je to dávno. Někdy mi to přijde jako neskutečné, že to snad ani není pravda. Byl jsem tam skutečně i já? Přátelství, zážitky, ideály - kde to zůstalo?

A teď se najednou vynořila tato minulost přede mnou. Kamarádka odešla. A sešli jsme se kamarádi, kteří jsme se znali a kteří jsme toho tolik spolu prožili. Díky společné kamarádce Pavle. Tolik moc toho v nás zůstalo. A tolik času už toto překrylo. Má smysl přemýšlet nad tím, co bylo a co se už nemůže vrátit? Má smysl oživovat stopy, které dávno vítr zavál? Kde navázat zpřetrhané vztahy?

Bratr Pavly přijel za ní, když umírala. Nestihl přijet včas, odešla náhle. Je důležité být s člověkem, když umírá? Být mu nablízku. Aby nebyl sám a mohl se připravit na to, co se nedá prožít znovu. Aby to prožil v kruhu blízkých. Možná i pro tuto chvíli je dobré mít kamarády, o které se může člověk opřít. Vědět, že není sám. Pavla měla hodně kamarádů.

A přesto se asi cítila někdy sama. Když do jejího pokoje vstoupili, zjistili, že se ocitli ve skanzenu. Muzeum všeho, co jí připomínalo domov. Všude, po stěnách, na poličkách, v knihovně. Po svatbě si nechala i své staré příjmení. Měla dvě jména. Proč to lidé dělají? Protože už jsou známí pod svým původním jménem? Nebo proto, že se nechtějí úplně přejmenovat? Pavla možná toužila po svém domově, který opustila. Svůj nový domov našla daleko od svého rodného domova. Něco možná nejde přesadit. Když vytrhneme strom a přesadíme jinam, mnoho kořenů zůstane v zemi. Strom si nese svoje kořeny se sebou, my lidé je máme v sobě, kdesi v duši...

V pokoji našli básně od českého klasika Vrchlického. Knížečka byla založená na stránce, kde byl verš: "Tak dlouho šli jsme spolu". Dlouho jsme šli spolu. A pak dlouho šli každý jinudy, jinam, s někým jiným. Možná se teď ve chvilce zastavení něco znovu setkalo. Pozastavili jsem se a podívali zpět. Na Pavlu a taky na sebe, jací jsme byli. Něco začalo, něco skončilo a něco jiného pokračuje. Rozloučili jsme se s Pavlou, ale ne s pláčem. Jsme rádi, že jsme chvíli mohli pobýt spolu. Díky Pavle. Jsem rád, že jsem mohl Pavlu a další kamarády poznat. Bez nich by můj život nebyl mým životem.

Pohřeb byl v kostele. A my všichni nevěřící kamarádi se modlíme a někdo čte z Bible. Co to je? To jsme se tak změnili? Ustoupili ze svých postojů? Nebo jsme už dozráli k tomu, že potřebujeme i dimenzi života po životě? Díky Pavle? Vzpomínám si na léta, která jsme trávili na Kolibě. Každý víkend, celé prázdniny. Mnoho jsme tam prožili. Také se učili třeba chytat do lasa. A na trénování jsme si udělali takový kříž. Jako siluetu člověka s roztaženýma rukama. Zavolali si nás příslušníci tehdejší komunistické policie, kteří nás začali vyšetřovat. Co to tam děláme za protistátní akce? A co tam pořádáme za nedovolené náboženské shromáždění, když tam máme kříž? Bylo to k smíchu, ale mrazilo nás v zádech.

Klábosíme s kamarádkou a domlouváme se, že si něco pošleme. "Já ale neznám tvoje jméno," říkám. "No přece ..." A řekla svoje dívčí jméno. Až pak jí došlo, že jsme se přesunuli v čase zpět. A to tak dokonale, že zapomněla na současnost. Když se potkávám s lidmi, se kterými jsem se dlouho neviděl, jakoby se nastavil vztah přesně na okamžik, kdy jsme se rozešli. Jakoby ten čas mezi neexistoval, zastavil se. Jen si musíme chvilku zvyknout na to, že nám přibylo pár vrásek v obličeji.

Přemýšlím, k čemu jsou pohřby. Taková smutná událost, má to smysl? Znám více lidí, kteří příbuzným pohřeb neudělali. Jeden kamarád měl problémy, které se stále stupňovaly. Pomohl až rozhovor s psychologem a dodatečně zorganizovaný pohřeb jeho manželky. Teprve pak byl schopen žít a přijmout skutečnost, jaká je. Zvláště včerejší pohřeb jsem vnímal *jako krásné rozloučení s člověkem, který pro druhé něco znamenal.* Vzpomínky na společně prožité chvíle zůstanou krásné. Mělo to smysl chvíli jít spolu. *Život má smysl takový, jaký je a i smrt tehdy, když přijde.*

Děkuji Pavle za to, že jsem dostal příležitost se ohlédnout. Ohlédnout, kde jsme byli. Z místa, kam jsme došli. Jací jsme kdysi chtěli být a co z nás vyrostlo. Když se podívám zpět, chtěl jsem být tím, čím jsem teď? Šel jsem správnou cestou podle svých vysněných ideálů? Život plyne a nemáme čas se zastavit. Díky dynamice života nám hodně uniká. V denních shonech čas proklouzává mezi prsty. Potřebujeme zastavit, abychom si mnohé uvědomili. Kamarády, na které je spoleh. A třeba taky i sami sebe.

(Luděk Bouška: MF-dnes podzim 2012)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
(***přátelské posezení*** ve farním klubu po mši svaté každou ***poslední neděli*** v měsíci!)

Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v Marienkapelle u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1
(***přátelské posezení*** u kafé po mši svaté každou ***druhou sobotu*** v měsíci!)

Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26

Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)

Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93
(V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté také ***přátelské posezení*** u kafé)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii v Zürichu na Feldstr. 109 od **20.00** hodin v kostele Dona Bosca. Po mši pokračuje setkání ve velkém sále pod kostelem.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“.

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, **Zürich**

Slovenské mše sv.: v Zürichu: každou neděli v **09.30 hod.** v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **17.30 hod.** v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30 hod.** na Taubenstrasse ve farním centru kostela Dreifaltigkeit v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **16.30 hod.** v kostele St. Julien, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2.
v Lausann: každou **3.** neděli v měsíci v **09.30 hod.** v Chapelle du Servan, Chemin Eugéne-Grasset 12

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

5.června 2013 jsme se rozloučili s panem *Miroslavem Jobem.* Svůj životní zápas dokončil 29. května. Na svět přišel 7.září 1931 v Praze.
Do jeho dětství a dospívání zasáhla 2. světová válka. Jeho mladá učitelská léta zase poničili komunisti – 12 let strávil v jejich kriminálech jako politický vězeň, určený k likvidaci (MUKL).

V roce 1963 byl propuštěn na amnestii, ale učit už nemohl. Brzy se oženil s Janou Pokornou z Brna. Další životní rána přišla v roce 1968 se sovětskou okupací Československa. Z obavy nové možnosti skončit v kriminálu, opustila mladá rodina domov a nalezli útočiště ve Švýcarsku. Po nelehkých začátcích se zde dobře zabydleli, vychovali čtyři děti. Od začátku se také hned zapojili do činnosti České katolické misie, kterou dlouhá léta vedl P. Josef Šimčík. Jana dobrovolně vykonává službu sekretářky České misie (už přes 40 let), Mirek býval neodmyslitelnou součástí mnoha letních i zimních pobytových táborů pro děti a mládež, organizovaných Českou misií. V zodpovědném úkolu vychovatele a „strážce pořádku“ byl na táborech otci Šimčíkovi velkou pomocí. Účastníci táborů dodnes na ta léta rádi a s vděčností vzpomínají, což se projevilo i jejich velkou účastí na posledním rozloučení s Mirkem.

Jistě mu právem patří naše poděkování a přání věčné radosti v Božím království, o které mu také vždy na prvním místě šlo, protože pro pravdu a spravedlnost byl ochoten mnoho vytrpět!

WINTERTHUR: Po roční přestavbě kostela a celého farního centra St. Ulrich-Rosenberg bylo 8. září ***znovuposvěcení*** kostela v rámci „Oasenfest“ za účasti všech národnostních skupin.

Pravidelné české bohoslužby v sobotu večer se opět konají v Marienkapelle. Také bude opět pokračovat naše pravidelné setkávání každou druhou sobotu v měsíci po mši. Jen už to nebude ve vlastním klubu, ale budeme používat předsálí farního centra s malou kuchyňkou.

Během podzimu je zrušena pouze mše v sobotu **09.11.!!!**

ZÜRICH: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin (Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a Indové), které slaví své bohoslužby ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon se koná v neděli **20. října 2013.** Společná mše sv. začíná v **10.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách nového farního centra Johanneum. ***Večerní čes. mše tento den se již NEKONÁ!***

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok v měsíci listopadu vzpomínáme na naše zemřelé. Také v rámci České misie budeme na naše zemřelé pamatovat při mších svatých na všech místech, kde se konají pravidelné bohoslužby.

VÁNOČNÍ BESÍDKA **pro rodiče s dětmi z důvodu loňského nezájmu se již NEKONÁ *!!!***

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch